

Jézus ismerte és nagyra értékelte az ember azon szükségletét, hogy kapcsolatai és lelke békéjének helyreállítása egy találkozásban, eseményben menjen végbe. A bűnbocsánat szentségét is avégett alapította, hogy az Isten és ember közötti kibékülés az ember számára érzékelhetően történjék meg. Apostolainak megbízatást adott a kiengesztelődés, (bűnbocsánat) szolgálatára. Az egyház kezdetektől fogva **különbéle módokon, liturgikus keretekben** gyakorolta a kiengesztelődés eseményét. A mai gyakorlat a **szentgyónás** formájában valósul meg. Mint a tékozló fiút visszaváró és megölelő Atya, Isten az egyház szolgálata (a pap lelkipásztori jelenléte és feloldozása) által bocsát meg nekünk, és adja vissza a békét lelkünknek.

Tudod-e?

• A kiengesztelődés szentségének **formája** sokat változott az egyház története során. Az őskereszténység korában (1–3. századok), amikor a keresztények zárt közösséget alkottak, szigorú értelemben csak három fő bűn esetében volt szükség a kiengesztelődés szentségében való részesülésre: a hittagadás, a gyilkosság és a házasságtörés esetében. A kiengesztelődés folyamata szigorú volt: a bűnvallomás után a bűnbe esett személyt ideiglenesen kizárták a keresztény közösségből, és hosszú megtérési, vezeklési folyamat után fogadták vissza. A három fő bűn súlyosságát jelzi, hogy e visszafogadásra az életben csak egyszer volt lehetőség.

• A **szentgyónás** mai formája ír szerzetesek hatására, a Kr. u. 7. században vált általánossá az egyház gyakorlatában, és *fülgýónásnak* nevezték. A gyónás lényege a megtérő lelkipásztorral való személyes találkozás, és a bűnök megvallása. Az egyház Jézus Krisztus nevében a megtérőt feloldozza, és élete megjobbítására elégtételi gyakorlatokat ad neki, amelyeknek célja az életvitel megjobbítása. A kiengesztelődés kegyelmének forrása a Szentlélek.

Neked szól

Vegyétek a Szentlelket! Akiknek megbocsátjátok bűneiket, bocsánatot nyerne; akiknek pedig megtartjátok, azok bűnei megmaradnak. Jn 20, 22–23

Út a Szentíráshoz

Jézus bűnbocsánat szentségét alapító szavainak súlypontja Isten irgalmas szeretetére és a Szentlélek tevékenységére esik. A szentgyónást követő időben Isten Lelkének működése nem merül ki abban, hogy az embert belsőleg újjáteremti. A Szentlélek egyúttal a Szentháromság vonzásába állítja a megtérő jövőjét. A megtérésben az ember felszabadulást és ugyanakkor fájdalmat él meg. Mélységesen sebzettnek érzi magát, mert a jó Isten szeretetét elutasította, és önmaga szeretetét helyezte középpontba. Az igazi megtérés, a Szentlélek jelenlétének és gyógyító működésének egyik jele az, hogy a megtérőben elszántság ébred a változásra, arra, hogy Isten közelségében mindig megmaradjon. Az ember elfogadja önmagát, múltját, hálával és megrendültséggel emlékezik a jó Isten megbocsátó szeretetére, és jelenét szabadon Isten szolgálatába állítja. Isten Lelke pedig szeretettel kíséri az embert ezen az úton. Megvilágosítja értelmét a jó felismerésére, akaratának pedig erőt és határozottságot kölcsönöz, hogy a helyes úton tudjon maradni. Így egész életünket Isten Lelkének gyógyító jelenléte öleli körül.